

जि.प्र.का. भक्तपुर दर्ता नं. ६२/०६३/६४

THIMI TIMES WEEKLY

स्थायी लेखा नं. ३०२८६५५२३

थिमी टाइम्स
साप्ताहिक

वर्ष १७

अङ्क २७

ने.सं. ११४४

फागुन १६ गते बुधवार, २०८०

28 Feb. 2024 Wednesday

पृष्ठ ८

मूल्य रु १०/-

कांग्रेस महासमिति बैठकमा प्रस्तुत प्रस्ताव सर्वसम्मत पारित गर्दै सम्पन्न

काठमाडौं । ललितपुरको गोदावरीमा सम्पन्न नेपाली कांग्रेसको महासमिति बैठकले प्राप्त सुभावहरूका आधारमा केन्द्रीय कार्यसमितिले परिमार्जन सहित अन्तिम रूप दिने गरी तीन वटा प्रस्ताव सर्वसम्मत पारित गरेको छ । बैठकले उपसभापति पूर्ण बहादुर खड्काले प्रस्तुत गर्नुभएको नीति प्रस्ताव, महामन्त्री गगन कुमार थापाले प्रस्तुत गर्नु भएको सांगठनिक प्रस्ताव, महामन्त्री विश्वप्रकाश शर्माले प्रस्तुत गर्नुभएको समसामयिक राजनीतिक प्रस्तावलाई बैठकको सुभावहरूका आधारमा केन्द्रीय

समितिले अन्तिम रूप दिने गरी सर्वसम्मत पारित गरेको हो । यसैगरी बैठकले कांग्रेसका प्रवक्ता एवं अर्थ मन्त्री डा. प्रकाशसरण महतले प्रस्तुत गर्नुभएको आर्थिक प्रतिवेदन सुभाव सहित ग्रहण गर्नुका साथै लेखा समितिका संयोजक श्याम प्रसाद घिमिरेले प्रस्तुत गर्नुभएको लेखा परिक्षण प्रतिवेदन अनुमोदन गरेको महासमिति बैठक प्रचार प्रसार उपसमितिका संयोजक मीन बहादुर विश्वकर्मा ले बताउनुभयो । उहाँले उपसभापति खड्का, महामन्त्रीद्वय थापा र शर्माले प्रस्तावले नेपाली कांग्रेसको नीति, सांगठनिक

बाँकी पेज ७ मा

कांग्रेस महासमिति बैठकमा मिडियाको मुद्दा

काठमाडौं । नेपाली कांग्रेसको जारी महासमिति बैठकको बन्द सत्रमा बोल्दै महासमिति सदस्यहरूले मिडियाका मुद्दाहरू पनि उठाएका छन् । महासमिति बैठकमा शुभेच्छुक संस्था नेपाल प्रेस युनियनको प्रतिनिधित्व गर्दै महासमिति सदस्य सरोज अधिकारीले मिडियाका मुद्दा उठाउनु भएको हो । उहाँले प्रेस स्वतन्त्रतामाथिको हमाल नै लोकतन्त्रमाथिको हमाल भएको उल्लेख गर्दै मिडियालाई मजबुत बनाउनका लागि लोकतन्त्रको हिमायती पार्टी नेपाली कांग्रेसले विशेष पहल गर्नुपर्ने बताउनुभयो । उहाँले भन्नुभयो, “पछिल्लो समय

मिडियामाथि आक्रमण गरेर लोकतन्त्रलाई कमजोर बनाउने काम भइरहेको छ । यसतर्फ नेपाली कांग्रेसको ध्यानाकर्षण होस् ।” उहाँले शुभेच्छुक संस्थालाई पार्टीले मतदानका लागि मात्रै उपयोग गर्न खोजेको उल्लेख गर्दै अधिकार पनि दिनुपर्ने बताउनुभएको छ । उहाँले भन्नुभयो, “भूगोलबाट आउने र शुभेच्छुक संस्थाबाट आउने सबैको योगदान उत्तिकै भएकोले अधिकार पनि दिनुपर्दछ ।” त्यसैगरी जनसम्पर्क समितिबाट प्रतिनिधित्व गर्दै महासमिति सदस्य सीता सापकोटाले विदेशमा बाँकी पेज ७ मा

भक्तपुरमा तीन पुस्ताका तस्बिर प्रदर्शनी हुने

भक्तपुर । भक्तपुरमा एउटै परिवारका तीन पुस्ताका चार जनाले खिचेका तस्बिर प्रदर्शनी हुने भएको छ । भक्तपुरको दरबार क्षेत्रमा फागुन १८ र १९ गते सो तस्बिर प्रदर्शनी हुने भएको हो । सो प्रदर्शनीको नाम त्रिलियन्त भक्तपुर फोटो

प्रदर्शनी राखिएको छ । भक्तपुर पर्यटन विकास समितिले गर्न लागेको उक्त प्रदर्शनीमा भक्तपुरका पायोनियर फोटोग्राफर स्व. बद्धिप्रसाद बनेपाली, उनका छोरा केदार बनेपाली र बाँकी पेज ७ मा

धरानमा मातृभाषा राष्ट्रिय कविता महोत्सव

गएको थियो । कार्यक्रममा धरान उपमहानगरपालिका-८ सिरिजङ्गाचोकमा स्थापित लिम्बूभाषा लिपिका प्रवर्तक तथा सहिद सिरिजङ्गाको सालिकमा माल्यार्पण गर्नुभएको थियो । सोही अवसरमा

कुलपति राईले प्रशंसा-पत्र प्रदान गर्नुभएको थियो । महोत्सवमा बोल्नुहुँदै प्रतिष्ठानका कुलपति राईले भाषाको शक्ति भनेको सञ्चार गर्नु भएको बताउँदै मातृभाषा विना एक सेकेन्ड पनि बाँच्न

बाँकी पेज ७ मा

साहित्यकार तिलकप्रकाशको दुई कृति सार्वजनिक

‘मेरो कथा, मेरो व्यथा’ र उहाँका विभिन्न कृतिहरूका भूमिका समेटिएको पुस्तक एकै साथ विमोचन भएको हो । भक्तपुरको दूधपाटीस्थित तिशा इन रेस्टुरेन्टमा तिशा ट्रस्टले आयोजना गरेको एक कार्यक्रमबिच लेखक तिलक प्रकाशका ‘मेरो कथा, मेरो व्यथा’ र ‘तिलक प्रकाशका कृतिहरूका भूमिका’ नामक दुई कृतिको विमोचन क्रमशः

रहका उल्लेख गर्नुभयो । उहाँले तिलक प्रकाशको जीवनका साथै विभिन्न लेख र विचार हरूबाट वर्तमान राजनीतिक व्यक्तिहरूले पाठ सिक्नुपर्नेमा

जोड दिनुभयो । उहाँले अहिलेको राजनीतिमा इमान हराउँदै जाँदा राजनीतिप्रति नै नयाँ पुस्ताको वितृष्णा बढिरहेको कारण राजनीतिक दलका नेताहरू सुध्र्नुपर्ने चर्चा गर्नुभएको थियो । नेपाल प्रज्ञा प्रतिष्ठानका उपकुलपति एवम् साहित्यकार विमल निभाले लेखक तिलक प्रकाशको साहित्य उँचो रहेको बताउनुभयो । उहाँले तिलक प्रकाशलाई राजनीतिले भन्दा साहित्यले परिचित बनाएको उल्लेख गर्दै उहाँको नवीनतम कृतिका साथै ‘वीर ग्रन्थ’ नामक पुस्तकबाट आफू ज्यादै प्रभावित भएको उल्लेख गर्नुभयो । उहाँले लेखक तिलक

बाँकी पेज ३ मा

ठूला माछाले सानो माछालाई खाएभैं नेपालका मातृभाषाहरू

कुब्जोड किरात प्राकृतिक न्यायको सिद्धान्तले ठूला माछाले साना माछालाई खाइदिन्छ । तर समुद्रमा कहिल्यै माछा रित्तिदैन । विश्वको जनसंख्या ८ अर्ब ११ करोड ८८ लाख ३५ हजार ९ सय ९९ जनसंख्या रहेको छ । यही जनसंख्याले ७ हजार जति भाषा बोल्दछन् । तथ्य यो पनि रहेछ कि कुल जनसंख्याको आधाले २३ वटामात्र भाषा बोल्दछन् । विश्वमा शक्तिशाली २० वटा भाषामध्ये अंग्रेजी, मन्दारिन, हिन्दी, स्पेनिस, फ्रेन्च, अरबिक,

बंगाली, रसियन, पोर्चुगिज, उर्दू इन्डोनेसियन, जर्मन, जापानिज, नाइजेरियन पिगिन, मराठी, तेलुगु, टर्किश, तमिल, यु चाइनिज, भियतनामिज पदार्हेछन् । त्यसैले ठूला माछाले साना माछालाई खाएभैं विश्वमा बोलिने मातृभाषाहरू अस्तित्व साँघुरिदै गएको छ । मातृभाषी समुदायको आदिम अस्तित्वलाई ठूला समूहका भाषाले क्रमशः थिच्दै लगेको छ । साना समूहका भाषालाई संकटको घेराभित्र विलीन पाइँदछ । हरेक फेब्रुअरी २१ तारिखका

दिन अन्तर्राष्ट्रिय मातृभाषा दिवस मनाउन थालेको पनि २५ वर्ष पुगेको छ । नेपालमा सन् २०१० देखि मनाउन थालिएको हो । बंगलादेशमा बंगाली भाषा बोल्न पाउनुपर्ने मागसहित प्रदर्शनमा उत्रिएका विद्यार्थी सन् १९५२ फेब्रुअरी २१ तारिखमा मारिएका थिए । उनै सहादतप्राप्त सहिदहरूको सम्मननामा यो दिवस मनाइएको हो । युनेस्कोले १९९९ नोभेम्बर १७ मा यस दिनलाई विशेष दिनका रूपमा स्विकार गर्‍यो ।

बाँकी पेज २ मा

ठूला.....

संयुक्त राष्ट्र संघले सन् २००० मा यस दिनलाई अन्तर्राष्ट्रिय मातृभाषा दिवसका रूपमा घोषणा गरेदेखि 'फेब्रुअरी २१' चाडमय बन्दै आएको छ । यो वर्ष सन् २०२४ मा ' बहुभाषिक शिक्षा नै अन्तर पुस्ता सिकाइको जग हो' नारा रहेको छ ।

संयुक्त राष्ट्रसंघले सन् २०२२-२०३२ लाई आदिवासी भाषा दशक घोषणा गरेको छ । तर सदस्य राष्ट्र नेपाल सरकारले कसरी लिएको छ भन्नेबारे कुनै कार्ययोजनाको खाका सार्वजनिक गरेको छैन । नेपालको संविधान, (२०७२)ले मुलुकमा बोलिने सबै भाषालाई राष्ट्रभाषाको संज्ञा दिएको छ । भाषा आयोग, आदिवासी जनजाति आयोग, थारु आयोग, मधेसी आयोग, मुस्लिम आयोगजस्ता संवैधानिक आयोगहरू गठन भएका छन् । विशेष गरी भाषा आयोगले दिएको सुझावअनुसार नेपाल सरकारले ऐन, नीति, नियमहरू बनाएर कार्यव्यवहारमा उतार्न सघाउ पुऱ्याउने पर्ने हो । तर दुर्भाग्य ती संवैधानिक आयोगहरूले वार्षिक कार्ययोजना कार्यान्वयन गर्ने न्यूनतम बजेटसमेत उपलब्ध नगराउँदा पखेटा फटफाउन सक्ने अवस्थामा छैनन् । तैपनि जबरजस्त मातृभाषा दिवसको अवसरमा मातृभाषा सम्बन्धी

क्रियाकलाप गर्दै आएका छन् । संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्र नेपालको सन्दर्भमा संविधानले भाषाबारे स्पष्ट व्यवस्था गरेको छ । तर संघीयताअनुकूल समान व्यवहार हुन सकेको छैन । संघीय सरकारले भाषा ऐन र भाषा नीति जारी गर्न सकेको छैन । अर्कोतर्फ बागमती प्रदेशबाहेक अन्य प्रदेश सरकारले भाषा ऐन जारी गर्न सकेका छैनन् । स्थानीय सरकारले सकीनसकी जनसंख्याको बाहुल्यताका आधारमा स्थानीय भाषाहरूको प्रवर्द्धन गर्ने कोशिस गरेका देखिन्छन् । तर ७ सय ५३ वटै पालिकाले त्यो साहस देखाएका छैनन् । अर्कोतर्फ संघ, प्रदेश र स्थानीय तहबीच समन्वय नहुँदा समान अभ्यास र प्रयासले विकास पाउन सकेको छैन । भाषासँग संस्कृति परम्परा जोडिएर आएको हुन्छ । त्यसतर्फ सरकारको ध्यान पुगेको छैन । स्थानीय समुदायमा मातृभाषा बोलेर हुन्छ भन्ने भावनाले गाँजेको छ । भाषा नबोल्दै जाँदा संस्कृति पनि त्याग्न गएको स्थिति छ । बुझ्ने र बुझाउने काम खासै भइरहेको छैन । सरकारका निकायले गाउँघरको चेपचेपसम्म बोर्डिङ स्कूल खोल्ने अनुमति दिँदै आएको छ । सरकारी स्कूलका मास्टरहरू आफ्ना छोराछोरी बोर्डिङमै पठाउँदै

आएका छन् । सरकारी स्कूलले विद्यार्थी टिकाइ राख्ने भन्दै मातृभाषाको माध्यम होइन, नेपाली भाषाको माध्यम पनि होइन । अंग्रेजी भाषा माध्यम भाषाबाट पढाउन पाठ्यपुस्तक जोहो गर्दै आएका छन् । वैदेशिक रोजगारीमा गएका हरेक युवाले आफ्नो छोराछोरीको भविष्य उज्ज्वल बनाउन चाहन्छन् । त्यसैले गाउँदेखि सदरमुकाम, सदरमुकामदेखि नगरतिर र नगरदेखि सहरतिर श्रीमती र लालाबाला राख्न थालेको पनि धेरै भइसक्यो । गाउँघरमा छोराछोरी पढाउनेहरू आर्थिक रूपमा गरिब निमुखामात्रै हुन्छन् छ । कि चाहिँ सहरको बोर्डिङ फेल भएको किशोरकिशोरीलाई पास गराउनकै लागि गाउँ फर्काउने चलन छ । तर गाउँकै स्कूलमा पढेर उच्च शिक्षा हासिल गर्न सहर आएर मातृभाषाको उत्थान गर्नुपर्छ भन्नेहरूको कुरा त्यति सुनिदैन । गाउँपालिका, नगरपालिकाहरूको जनप्रतिनिधिहरू सबैजना इतिहास, मातृभाषा, साहित्य, संस्कृति, परम्पराको मर्म गम्भीरतापूर्वक महसुस गर्नसक्ने क्षमताका नहुने रहेछ । भोट बैंकका रूपमा मात्र लिँदा समुदायको भाषा, संस्कृति विस्तारै ओझेलमा पर्दै आएका छन् । भोटकै निम्तिमात्र गुलियो छर्ने बानी राजनीतिकर्मीहरूको जातै हो

भनेजस्तो छ । कर्मचारीहरू लोकसेवाकै निम्ति हुन् तर पञ्चायतकालदेखिकै टसकोमस नहुने कर्मचारीतन्त्र उस्तै छ । पहिचानको नाममा स्वार्थसिद्धि गर्नेहरूको बाहुल्यता बढ्दो छ । उही अंग्रेजी मोहले गर्दा मुलुकमा बोलिने १२४ भाषा तथ्यांकमा मात्र देखिने गरेको छ । हुनुपर्ने प्रवर्द्धनका सही नीति, रणनीति बनेका छैनन् । मातृभाषाको कुरा गर्नेहरू निहुँजोखाहाभैँ सम्झने गरिएको अवस्था कायमै छ । त्यसैले गर्दा ठूलो माछाले निलिरहेको छ, साना माछाहरू निलिरहेको अवस्था छ । गर्नेचाहिँ के हो भने विभिन्न विश्वविद्यालयका भाषा विज्ञानिकहरूले सुझाएका अध्ययन अनुसन्धानका पक्षहरूलाई गम्भीरतापूर्वक लिइनुपर्छ । भाषा अभियन्ताहरूले पहिल्याउँदै आएका मातृभाषा उत्थानका उपायहरू र समुदायमा जागरण सिर्जना गर्ने अगुवाहरूको कुरालाई समाजमा लागू गर्नुपर्छ । व्यंग्यचित्रकार भिमसेन लिडडोमले कोरेको कार्टुन चित्रप्रति हामीले गम्भीरतापूर्वक मनन गर्नुपर्ने देखिन्छ । त्यसमा सबैभन्दा आदिवासीका भाषाहरू अर्थात् साना माछाहरू मासिदै गएका छन् । इन्डिजियसबाट

काठमाडौँ । नेपाल राष्ट्र बैंक पनि सहकारी संस्थाहरूको अनुगमनमा सहभागी हुने भएको छ । भूमि व्यवस्था, सहकारी तथा गरीबी निवारण मन्त्रालयको अनुरोधपछि राष्ट्र बैंकले सहकारीको अनुगमन गर्न आफ्ना तीन जना कर्मचारी सहकारी विभागमा पठाएको जनाएको छ ।

राष्ट्र बैंकले सहकारीको अनुगमनमा प्राविधिक सहयोगका लागि उपनिर्देशक डा. रमेश चौलागाईँ, निर्देशकद्वय रामकृष्ण राई र लघुवित्त विभागका रमेश पौडेललाई पठाएको छ । सहकारी विभागका उपरजिस्ट्रारको संयोजकत्वमा बन्ने अनुगमन समितिमा उनीहरूको सहभागिता रहने विभाग प्रवक्ता टोलराज उपाध्यायले जानकारी दिएका छन् ।

‘सहकारीको अनुगमनका लागि राष्ट्र बैंकले तीन जना कर्मचारी पठाएको छ,’ उपाध्यायले भने, ‘उहाँहरूसहितको अनुगमन टोली बनाएर काम शुरू गर्छौं ।’ ५० करोड रुपैयाँभन्दा बढी पुँजी भएका काठमाडौँ उपत्यकाका सहकारीबाट अनुगमन शुरू गर्ने तयारी रहेको उनले जानकारी दिए ।

यसअघि २०६६ सालमा पनि नेपाल राष्ट्र बैंकले दुई जना कर्मचारी सहकारीको अनुगमनका लागि पठाएको थियो । पछिल्लो समयमा समस्याग्रस्त सहकारीको संख्या बढ्दै गएपछि पुनः राष्ट्र बैंकले अनुगमनमा सहयोग गरेको हो ।

सहकारी ऐनमा वार्षिक ५० करोड रुपैयाँभन्दा बढी कारोबार गर्ने सहकारीलाई राष्ट्र बैंकले हेर्ने प्रावधान छ । तर, नेपाल राष्ट्र बैंक ऐनमा कुनै व्यवस्था नभएको भन्दै केन्द्रीय बैंकले सहकारीको अनुगमनलाई बेवास्ता गर्दै आएको छ ।

संविधानको व्यवस्थाअनुसार सहकारीको कार्यक्षेत्रका आधारमा दर्तादेखि नियमनसम्मको अधिकार स्थानीय तहसम्म छ । हाल सहकारीको नियमन संघीय सरकारको सहकारी विभागका साथै प्रदेश र स्थानीय तहले गर्दै आएका छन् । तर, प्रदेश र स्थानीय तहमा सहकारी हस्तान्तरण भएपछि नियमन कमजोर भएको छ । फलस्वरूप पछिल्लो समय सहकारीको बचत हिनामिना भएको, सञ्चालकहरू सम्पर्कविहीन भएको तथा सदस्यहरूले बचत फिर्ता नपाएको घटना बढिरहेका छन् ।

सहकारीमा देखिएका समस्या समाधान गर्न सरकारले योजना आयोगका सदस्य डा. जयकान्त राउतको संयोजकत्वमा सुझाव कार्यदल समेत गठन गरेको थियो । समितिले भदौ अन्तिममा प्रधानमन्त्री पुष्पकमल दाहाललाई बुझाएको सुझाव प्रतिवेदनमा पनि ठूलो कारोबार गर्ने सहकारीको अनुगमन राष्ट्र बैंकले गर्नुपर्ने उल्लेख छ । समितिले सहकारीको अनुगमनका लागि दोस्रो तहको नियामक निकाय गठन गर्न, समस्यामा परेका आधारमा सहकारीको वर्गीकरण गर्न, कर्जा सूचना केन्द्र, ऋण असुली न्यायाधिकरण गठन गर्न सुझाव दिए पनि कार्यान्वयन हुन सकेको छैन ।

Gyan Khabar

Education & Research Media

Chyamhasingh-9, Bhaktapur, Nepal

+977-9851171010

+977-9843408285

info@gyankhabar.com

info@gyankhabar.com

www.gyankhabar.com

www.gyanKhabar.com

A Complete Educational Website

जन्म, मृत्यु, विवाह, सम्बन्ध विच्छेद र बसाइँ सराई जस्ता व्यक्तिगत घटना घटेको ३५ दिन भित्र निःशुल्क रूपमा वडा कार्यालयमा दर्ता गरौं र गराऔं ।

स्थानीय सरकार

मध्यपुर थिमि नगरपालिका

मध्यपुर थिमि, भक्तपुर

बागमती प्रदेश, नेपाल

जन्म

मृत्यु

विवाह

सम्बन्ध विच्छेद

बसाइँ सराई

जन्म दर्ता नराउँदा बाहिने काजजाहरूः

- अमा वा बाबुको नगरिकता,
- स्वास्थ्य संस्था वा अस्पतालमा जन्म भएको भए उक्त संस्थाबाट जन्म प्रमाणित काजज,
- घरमा जन्म भएको हकमा पछिल्लो कोप काड
- विदेशी भएमा, बाबु अमाको राहदानी प्रमाणपत्रको प्रतिलिपि तथा सम्बन्धित स्वास्थ्य तहको वडामा बसोबास गरेको प्रमाण
- बाबु बेपत्ता वा टेमल बाह्र भएपछी भए सो सम्बन्धी प्रहरी प्रतिलिपि

मृत्यु दर्ताका लागि बाहिने काजजापत्रहरूः

- मुनको नगरिकताको प्रमाणपत्र (नगरिकता बनेको भएमा) वा जम्मादौँ (नगरिकता बनेको भएमा),
- मुनको नगरिकता
- मुनक विदेशी भएमा मुनक र मुनकोको राहदानी, प्रेषणार्थ तथा विज्ञ तत्प वडामा बसोबास गरेको प्रमाण, सम्बन्धित मुनकोको वैवाहिक/कुटीर/निकोच/निकोचको निवर्तित
- स्वास्थ्य संस्थाबाट मृत्यु भएमा मुनकोको प्रमाण

विवाह दर्ता नराउँदा बाहिने काजजाहरूः

- विवाह दर्ता गर्ने पति र पत्नी दुवै मुनक हुनुपर्छ ।
- दुवैलाई दुवैको नगरिकता प्रमाणपत्र वा राष्ट्रियता सुत्ने काजज ।
- दुवैलाई वा दुवैलाई दुवैको हारे दिनेको उठो सार्जको फोटो,
- अदालतबाट नया काजज भएको अवस्थामा नया काजजको काजज
- कुनै एकजना विदेशीमा रहेमा विदेश स्थित नेपाली निवोधबाट प्रमाणित अधिकृत बारेकाजज

सम्बन्ध विच्छेद दर्ता नराउँदा बाहिने काजजाहरूः

- मुनको नगरिकता प्रमाणपत्र,
- अदालतबाट सम्बन्ध विच्छेद भएको फैसला,
- विदेशीमा सम्बन्ध विच्छेद भएको हकमा त्यहाँको प्रमाणित कानून अनुसार सम्बन्ध विच्छेद भएको प्रमाणपत्र र कुटीर/निकोचबाट प्रमाणित भएका अंग्रेजी भाषाका काजजलाई नोटरी पब्लिकबाट अनुमति गरेको वा कन्सुलर सेवा विभागबाट प्रमाणिकरण गरेको सक्ने प्रतिलिपि ।

बसाइँ सराई दर्ताका लागि बाहिने काजजाहरूः

- बसाइँ सराई जस्ता व्यक्तिगत घटनाहरूः
 - सम्बन्धित जस्ताजस्ता काजज,
 - बसाइँ सराई गरेर जाने मुनको नगरिकताको प्रमाणपत्र,
 - १५ वर्ष मुनका नगरिकताको हकमा जन्म भएको प्रमाणपत्र र १५ वर्ष भन्दा माथिका नगरिकताको हकमा नगरिकता र नगरिकता भएपछि जम्मादौँको प्रमाणपत्र
 - नगरिकता भएपछि नगरिकताको नै नगरिकता घटना दर्ता गरेपछि मात्र बसाइँ सराई दर्ता गर्नुपर्छ ।
- बसाइँ सराई अर्थात् बाहिने काजजाहरूः
 - सम्बन्धित जस्ताजस्ता काजज
 - बसाइँ सराई गरेर जाने जस्ताजस्ता वा मुनको नगरिकता

बसाइँ सराई गरेर जाने (जुन ठोडबाट जस्त माथिको हो) र अर्जिदा (जस्त माथिको जस्त ठोड) दुवै ठोडमा घटना दर्ता गर्नुपर्छ ।

साहित्यकार.....

प्रकाशमा राजनीतिक मात्र नभएर ऐतिहासिक चेत समेत रहेकाले वीरहरूको जीवनी लेखन गरेर नेपाली साहित्यमा ठूलो योगदान दिएको जनाउनुभएको थियो । कार्यक्रममा अर्का लेखक एवम् चिन्तक ओमचरण अमात्यले लेखक तिलक प्रकाशको व्यक्तित्व र कृतित्वको चर्चा गर्दै आफ्नो पुस्तकमार्फत जनाएको अभिव्यक्तिप्रति राजनीतिक दलहरू र नेपालीहरू सचेत हुनुपर्ने जनाउनुभयो । कार्यक्रममा सञ्चारकर्मी सन्जिव दुलाललाई तिशा इनले लेखन वृत्ति समेत प्रदान

गरेको थियो । तिशा इनले हरेक वर्ष भक्तपुरको कला, साहित्य, संस्कृति, लेखन विधामा क्रियाशील व्यक्ति तथा संघसंस्थालाई आर्थिक सहयोग गर्दै आइरहेको छ । सोही सिलसिलामा यस वर्ष पत्रकार दुलाललाई नगद पचास हजार पाँच रुपैयाँ प्रदान गरिएको तिशा इनका सञ्चालक प्रशान्त कायस्थले बताउनुभयो । कार्यक्रममा लेखक तिलक प्रकाशले आफूले जीवनमा भोगेका, अनुभव गरेका विषयहरूलाई समावेश गरी आत्मवृत्तान्त लेखेको बताउनुभयो । कार्यक्रममा उहाँले सो पुस्तकका साथै अन्य पुस्तकहरू

प्रकाशनमा सहयोग गर्ने अगिव बनेपानी र सुमी बनेपालीलाई सम्मान गर्नुभएको थियो । कार्यक्रममा तिशा ट्रस्टका रन्जन कायस्थले पुस्तक प्रकाशन गर्नुको कारणबारे उल्लेख गर्दै आगामी दिनमा पनि विभिन्न साहित्यिक गतिविधि गर्ने बताउनुभयो । ८९ वर्षीय लेखक एवं साहित्यकार तिलक प्रकाशका ८ वटा नेपाल भाषाका र ८ वटा नेपाली भाषाका विभिन्न पुस्तकहरू प्रकाशन भई सकेका छन् । हालका दिनमा समेत दैनिक १८ घण्टासम्म पुस्तकमा नै रमाउने कायस्थका प्रकाशित कृतिहरूमा योमरी उक्ति सङ्ग्रह, धनमाया लघु खण्डकाव्य,

यौन ज्ञान मनोविज्ञान, नगःजः निबन्ध सङ्ग्रह, ख्विव भ्रसुका शोक काव्य, वयागु हाथ्या कथा सङ्ग्रह, उत्सर्ग कविता सङ्ग्रह, परिवार नियोजन के हो किन कसरी, यौन ज्ञान मनोविज्ञान, शारदा शोक काव्य, लक्ष्मण रेखा निबन्ध सङ्ग्रह, भुक्न नजानेको राष्ट्रवादी नेता विपी कोइराला, वीर ग्रन्थ ६० सपूतहरूको गाथा लगायतका छन् । दैनिक जसो कलम कापीलाई नै साथी बनाएर बस्ने तिलक प्रकाशका दैनिक पत्रपत्रिका तथा विभिन्न अन्य पुस्तक तथा जर्नल एवं पत्रपत्रिकामा लेख रचनाहरू प्रकाशित हुँदै आएका छन् ।

निर्माण कम्पनीलाई भुक्तानी दिन विदेशीसँग ऋण

अनुसा थापा

सरकारले निर्माण व्यवसायीहरूलाई लामो समयदेखि भुक्तानी दिन सकिरहेको छैन । भुक्तानीका लागि निर्माण व्यवसायीहरूले यसअघि पनि सडक संघर्ष गरेका थिए । हाल व्यवसायीहरू सरकारले विदेशीसँग ऋण लिएर भएपनि आफूहरूको भुक्तानी दिनुपर्ने माग राखी सरकारलाई दबाव दिइरहेका छन् । यता, उनीहरू राजनीतिक दलकहाँ पनि धाइरहेका छन् । निर्माण व्यवसायीलाई जसरी हुन्छ, पैसा चाहिएको छ । चाहे देश र आफ्नो मातृभूमि जाओस् भाडमा । देश धितो राखेर पैसा लिन खोजिरहेका छन्, उनीहरू । नेपालको सार्वजनिक ऋण केही वर्षमै हवातै बढेको छ । अहिले सरकारको आम्दानी के छ ?

विदेशी ऋणबाट देश चलिरेहेको छ । विदेशीसँग ऋण ल्याउँछ, जनप्रतिनिधिलाई तलबभत्ता दिन्छ । सरकारी कर्मचारीको तलबभत्ता पनि विदेशी ऋणबाटै दिइरहेको अवस्था छ । विदेशीबाट ऋण लिने बेलामा सरकारले सर्वसाधारणको रायसुभाब लिदैन । जबकी नेपाल त सरकारमा बस्ने र राजनीतिक दलहरूको मात्र होइन् ।

भ्रष्टाचार तीन करोड नेपालीको मातृभूमि हो यो । तर, जनताको रायविना ह्याडह्याड ऋण लिन्छ । तैमाथि पनि यहाँ सबैको आ-आफ्नो निजी सम्पत्ति छ । भोलि ऋण तिर्न सकेन भने विदेशीले सबै लिन्छ । त्यतिबेला कसको घर ? कसको जग्गा ? सरकारी कर्मचारी र जनप्रतिनिधि तलबभत्तामा रमाइरहेका छन् तर त्यो कहाँबाट आइरहेको छ ? मतलब छैन ।

भूपू कर्मचारीहरूले पेन्सन पाइरहेका छन् । त्यसैले उनीहरू यो विषयमा चुइक्क बोल्दैनन् ज्येष्ठ नागरिक भत्ता खानेहरूलाई पनि सरकारले कसरी तलब दिइरहेको छ ? चासो छैन । राजनीतिक दल, जनप्रतिनिधि, सरकारी कर्मचारी देश-देश भन्छन् । तर, वास्तवमा भन्ने हो भने तिनलाई देशको कुनै माया छैन । सबैको देखाउने र चपाउने दाँत छुट्टाछुट्टै छ ।

सरकारी कर्मचारी आफूलाई ‘राष्ट्रसेवक’ कर्मचारी भन्छन् । तर, तिनले पनि देश धितो राखेर आएको पैसाबाट तलबभत्ता बुझ्छन् । सरकारी कर्मचारीले काम नगरिदिँदा त आज देश यो अवस्थामा पुगेको हो । राजश्व उठाउन नखोज्ने, घुसकै पछाडि लाग्ने अनि देश कसरी माथि पुग्यो ?

अब निर्माण व्यवसायीको पालो । सम्झौता गर्दा तोकिएको समयभन्दा कैयौं वर्षपछि काम सकाउँछन् । योजना बेलैमा नसकार्ण सरकारलाई बजेट थप्न लगाएको लगाएँ गर्छन् । काम पनि गुणस्तरहीन गर्ने अनि हामीले विदेशीबाट ऋण ल्याएर भएपनि भुक्तानी दिनुपर्छ, भन्ने ? सबैले देशलाई लुटिरहेका छन् ।

सासद् भन्छन्,‘हामी कानुन बनाउन आएको, पिछ्छिडिएको जनताको आवाज उठाउन आएको ।’ स्थानीय जनप्रतिनिधिहरू स्थानीय जनताको नारा लगाउँछन् । निर्माण व्यवसायीहरू देश विकास गर्न आएको

भन्छन् । जनताले कसको कुरा पत्याउने ? किन कि सबैतिर उस्तै छ । न चुनाव भएको वर्षदिनसम्म एउटाबाहेक कानुन बन्न सकेको छ न स्थानीयको आवाज जनप्रतिनिधिले सुनेका छन् ।

हाल भएका निर्माण व्यवसायीले मुलुकमा विकासको मूल फुटाउँलान् भनेर नसोच्दा पनि हुन्छ । बुढापाकाले भन्छन्,‘ऋण भनेको घिन हो ।’ तर, सरकारले यो कुरा बुझेन् । जुनसुकै राजनीतिक दल सत्तामा गएपनि एउटै खेल चलिरेहेको छ । विदेशीबाट ऋण लिने अनि आफ्नो सत्ता टिकाउने ।

तर, महालेखा परीक्षकको कार्यालयले जनताले तिरको करबाट सरकारी खर्च धान्न नपुग्ने बताइसकेको छ । आम्दानी छैन तर खर्च धेरै छ । सरकारले विदेशीबाट लिएको ऋणको किस्ता पनि ऋण लिएरै तिर्दै आएको छ । एउटाबाट लिने, अर्कोलाई तिर्ने कम चलिरेहेको छ । वास्तवमा भन्ने हो भने यहाँ सार्वजनिक काम गर्ने कोही पनि छैनन् ।

भूपदेखि बहालवालासम्म त्यस्तै छन् । सबैलाई सेवासुविधा चाहिएको छ । सरकारले दिएको तलबभत्ताले नपुगेर अझै घुस पनि खाने गरिएको छ । सरकारी खर्च कटौती नगर्ने र विदेशी ऋण लिएर खर्च परिपूर्ति गर्ने हो भने अर्को आर्थिक वर्षमा अहिलेको दोब्बर हुन्छ । अहिले विदेशी ऋण २७ खर्ब रुपैयाँ पुग्न लागिसकेको छ, अर्को वर्ष दोब्बर पुग्छ । कर्मचारी खातैखात छन् तर प्रगति के छ ? करारमा यत्रो कर्मचारी बसेका छन् । यद्यपि, तिनले कुनै काम नै गरेका छैनन् । राजनीतिक दल, उच्च पदका सरकारी कर्मचारीहरूले आफ्नो आफन्तलाई करारमा राखेका छन् । सरकारले ती करारका कर्मचारीलाई हटाउन सकेको छैन ।

बेकारमा खर्च मात्र धेरै भइरहेको छ । नेपालमा उद्योग, कलकारखाना केही पनि छैन । भएका पनि राजनीतिक दल र सरकारी कर्मचारीहरूले कमिशनका लागि बन्द गराइहाले । अन्य देशमा बनेका सामानहरू आयात गर्ने अनि व्यापारीहरूले त्यसलाई आफ्नो कम्पनीको ट्याग दिएर बेच्ने हो ।

अनि हामी देशको उद्योगी, व्यवसायी भन्छन् । उद्योग, कलकारखाना नहुँदा नेपाल हरेक क्षेत्रबाट घाटा खाइरहेको छ । सरकारले कर उठाउने भनेकै उद्योग, कलकारखानाबाट हो । तर, नेपालमा त्यही नै छैन । खाद्यान्नसमेत अन्य मुलुकबाट आयात गरेर धान्नुपरेको अवस्था छ ।

व्यापार घाटा निरन्तर उकालो लागिरेहेको छ । यहाँ रोजगारी नहुँदा नेपालीहरू विदेशिरहेका छन् । उद्योग, कलकारखाना भए त रोजगारी हुने हो । नेपालमा उद्योग मन्त्रालय र उद्योग विभाग छ । तर, उद्योग नै छैन । अनि यस्तो मन्त्रालयको के आवश्यकता ? उद्योग, कलकारखानालाई प्रोत्साहन गर्नुपर्छ भनेर सरोकारवाला निकायले कहिल्यै सोचेनन् ।

बैंक तथा वित्तिय संस्था पनि उद्योग, कलकारखानालाई ऋण नदिने । पञ्चायतकालमा कति उद्योग थियो ? त्यो सबै बन्द गरियो । त्यहाँ भएको सरकारी जग्गा सबै व्यापारीले दर्ता गरेर आफ्नो

नाममा लगे । अहिले दिनहुँ हजारौं नेपाली युवा रोजगारीका लागि विदेश जान्छन् । अझै हामी देशको लागि भन्न राजनीतिक दलहरूलाई लाज लाग्दैन ?

नेपालीलाई अर्को देशमा श्रम गर्न पठाउने यिनीहरू होइनन् ? नेपाली उता बसेर दिनरात नभनि काम गरेर पैसा पठाउँछन् । राजनीतिक दलहरू हावा कुरा गरेकै भरमा मोजमस्ती गरिरहेका छन् । आम्दानीको स्रोत नखोजिकन सरकारी कर्मचारीको तलब बढाउने हो ? जुन पार्टी सरकारमा आएपनि कर्मचारीको तलबभत्ता बढाउने मात्रैमा केन्द्रित ।

अनि देश कसरी चल्छ ? संघीयताका नाममा जनतामाथि आर्थिक भार थपिएको छ । यता पनि खाने, उता पनि खाने । ल्याउनेचाँहि कहाँबाट हो ? पहिला यो हेर्नुपर्दैन । भाडामा भात छैन, थाप थापेर मात्र के गर्ने ? प्रदेशैपिच्छे सांसद, मुख्यमन्त्री, मन्त्री, स्थानीय जनप्रतिनिधि, कर्मचारी अनि कसरी खर्च धानिन्छ ?

खर्च उकालो लाग्दै गयो, आम्दानीको स्रोत ओरालो । नेपालीहरू धन्न विदेश गइदिएका छन् र तिनका परिवारले यहाँ खान पाएका छन् । होइन् भने यहाँ सबै भोकभोकै पर्थे । नेपालको आफ्नो उत्पादन के छ ? करोडको निर्यात गर्छ, अरबौंको आयात । नचाहिने चीज पनि धमाधम आयात गरिएको छ ।

बजारको अवस्था के छ ? सबैको आँखाअगाडि छर्लङ्ग छ । सहकारी भागिसकें, बैंक टाँट पल्टिने अवस्थामा पुगेको छ । घरजग्गा, सेयर र गाडीको कारोबारमा पूरै मन्दी छ । पहिले पो सरकारले घरजग्गाबाट राजश्व उठाउथ्यो । खेतीयोग्य जमिनमा प्लटिड गरेर क्षणिकको लागि उठेको राजश्वमा मोज गरेको अब सरकारले देख्छ ?

जमिन अन्न उब्जाउने ठाउँ हो, कंकिट ठड्याउने होइन् । घर कस्तो ठाउँमा बनाउने ? पहिल्यै मापदण्ड बनाउनुपर्दैन ? आफूलाई फाइदा हुने भएपछि जे पनि गरिदिने प्रवृत्ति मौलायो । अन्तमा समेत आत्मनिर्भर नभएको देशले अरु के गर्छ ? कृषकहरूलाई समेत विदेश पलायन हुन बाध्य बनाइयो ।

नेपालमा भएका भारतलगायत तेस्रो मुलुकका दलालहरूले सबै ध्वस्त बनाए । विदेशीहरूको बजार नेपाल बन्यो । सरकार छिनका लागि रमायो, लामो सोच राखेन । जसको नतिजा अहिले भोग्नुपिरिरहेको छ । निर्माण व्यवसायीहरूले आफ्नो भुक्तानी माग गर्दै साउन १६ गतेदेखि आन्दोलन गरे ।

अर्थमन्त्री डा प्रकाशशरण महतले भुक्तानी दिने सम्झौता गरे । सम्झौता गरेको आठ महिना भयो तर तिनले भुक्तानी पाएका छैनन् । सरकारले राजश्व उठुला र दिउँला भन्ने सोचेको थियो, यद्यपि राजश्व उठेन । व्यवसायीले सरकारले आफ्नो भुक्तानी दिन नसक्ने थाहा पाएपछि दबाव दिन थालेका हुन् ।

अब विदेशीसँग ऋण लिने होइन्, खर्च कटौती गरौं । विदेशीलाई व्याज तिर्नुपर्छ, निर्माण व्यवसायीलाई तिर्नुपर्दैन । निर्माण व्यवसायीको भुक्तानी दिनुपर्छ तर किस्तामा दिनपर्छ । भक्तपुर

निजी क्षेत्रको यान पहिलोपटक चन्द्रमामा अवतरण

काठमाडौं । एक निजी कम्पनीले बनाएको अन्तरिक्ष यानले बिहीबार ५० वर्षभन्दा अधिक वर्षमा चन्द्रमामा पहिलो अमेरिकी ‘टचडाउन’ गरेको छ । यद्यपि उडान नियन्त्रकहरूले राम्रो सम्पर्क प्राप्त गर्नका लागि सङ्घर्ष नगरेसम्म कमजोर सङ्केत मात्र प्राप्त गर्न सकेका थिए । खराब सञ्चार भए पनि यानको निर्माण तथा व्यवस्थापन गर्ने कम्पनी इन्ट्युटिभ मसिन्सले यानले सिधै अवतरण गरेको पुष्टि गरेको छ । यद्यपि यान चन्द्रमाको दक्षिणी ध्रुव नजिक आफ्नो इच्छित गन्तव्यमा पुगेको थियो वा थिएन भन्नेबारे कम्पनीले कुनै थप विवरण दिएको छैन ।

यानबाट कमजोर सङ्केत प्राप्त हुने बित्तिकै कम्पनीले आफ्नो लाइभ वेबकास्ट बन्द गरेको थियो । मिसन निर्देशक टिम क्रेनले कम्पनीको ह्युस्टन नियन्त्रण केन्द्रमा तनावको स्थितिको बारेमा भने, “निस्सन्देह हाम्रो उपकरणहरू चन्द्रमाको सतहमा भएको हामी पुष्टि गर्न सक्छौं ।”

इन्ट्युटिभ मसिन्सका कार्यकारी प्रमुख स्तिभ अल्टेमसले भने, “मलाई थाहा थियो यो ठूलो चिन्तापूर्ण र तनावपूर्ण थियो तर हामी सतहमा छौं र प्रसारण गर्दैछौं, चन्द्रमामा तपाईंलाई स्वागत छ ।”

टचडाउनको दुई घन्टापछि कम्पनीको घोषणाअनुसार अन्ततः डाटा प्रवाह सुरु भएको छ । नासाको प्रसिद्ध अपोलो मुनवाकर्सपछि पहिलो पटक अवतरणले अमेरिकालाई सतहमा फर्काएको छ । इन्ट्युटिभ मसिन्स चन्द्रमामा अवतरण गर्ने पहिलो निजी व्यवसाय पनि बनेको छ । यो उपलब्धि केवल पाँच मुलुकले मात्र हासिल गरेका छन् ।

अर्को अमेरिकी कम्पनी एस्ट्रोबोटिक टेक्नोलोजीले गत महिना यसलाई सट दिएको थियो तर चन्द्रमामा पुग्न सकेन र यान पृथ्वीमा फर्कँदा दुर्घटनाग्रस्त भयो । दुवै कम्पनी चन्द्र अर्थतन्त्रलाई गति दिनका लागि नासा समर्थित कार्यक्रमका हिस्सा हुन् । एस्ट्रोबोटिक सबैभन्दा पहिला बधाई दिने मध्येको एक थियो ।

“एउटा अविश्वसनीय उपलब्धि, हामी निकट भविष्यमा चन्द्रमाको सतहमा तपाईंसँग सामेल हुनका लागि प्रतीक्षा गर्न सक्तौनौं”, कम्पनीले सामाजिक सञ्जाल एक्समा भनेको छ । नासाका प्रशासक विल नेल्सनले ट्विटर गरे “इन्ट्युटिभ मसिन्सले जीवनभरको अवतरणलाई गति दियो ।” यानको नेभिगेसन प्रणाली विफल हुँदा अवतरणअघिको अन्तिम केही घन्टा थप तनावपूर्ण बनेको थियो ।

कम्पनीको उडान नियन्त्रण टोलीले प्रगोगात्मक नासा लेजर प्रणालीलाई कार्यान्वयनमा ल्याउनुपर्‍यो । यानले अन्तिम मिनेटको स्वचका लागि समयको अनुमति दिनका लागि चन्द्रमाको चारैतिर थप एउटा चक्कर लगाउनुपर्‍यो । अन्ततः उक्त परिवर्तनसँगै ओडिसियस चन्द्रमा-स्किमिङ कक्षबाट उत्रियो र दक्षिणी ध्रुवनजिकै सबै चट्टान र क्रेटरहरूको वीचको तुलनात्मक रूपमा समतल स्थानलाई लक्ष्य बनाउँदै सतहतर्फ निर्देशित भयो ।

संघीयता, लोकतन्त्र, गणतन्त्र, समानुपातिक प्रतिनिधित्व, धर्मनिरपेक्षता, जातीय सद्भाव र व्यवसायिकताका लागि

गुप्तार्थ

साप्ताहिक

सुम्निमा

THE SUMNIMA NATIONAL WEEKLY

प्रत्येक सोमवार नियमित रूपमा प्रकाशित भइरहेको

सुम्निमा राष्ट्रिय साप्ताहिक

अखबार खोजी खोजी पढौं ।

थिम्बि टाइम्स साप्ताहिक

— समाजमा हल्ला गरेर, कराएर, गुनासो गरेर, निन्दा गरेर, पार्टी खोलेर, आन्दोलन गरेर मात्र सुधार हुन सक्दैन, त्यसको लागि भावनाको जागृति र विचारहरूमा प्रगतिको आवश्यकता पर्दछ ।

- लियो टाल्सटाय

वर्ष १७ अङ्क २७ नै.सं. ११४४ २०८० फागुन १६ बुधबार
28 Feb. 2024 Wednesday

सम्पादकीय

सुरक्षाका नाममा जनतालाई कष्ट

राज्यमा कुनै संकट आईपरेको अवस्थामा त्यसको परिणाम सर्वसाधारण जनताले भोग्नुपर्ने हुन्छ । जुन अहिले इजरायलमा हमासको आक्रमणको क्रममा १२०० इजरायलीको नरसंहार गन्यो, जसको प्रतिउत्तरमा ३० हजार बढी प्यालेस्टाइनीले आफ्नो ज्यान गुमाएको छ । साथै सर्वसाधारणहरू खाद्यान्न, पानी र औषधीसमेत नपाएर छटपटिरहेका छन् ।

त्यस्तै रसियाले युक्रेनमा आक्रमण गर्दा, लाखौं युक्रेनी जनता विस्थापित भएका छन्, कष्टपूर्ण जीवन यापन गर्न बाध्य बनेका छन् ।

नेपालमा पनि जब जब सुरक्षा संयन्त्र चुक्छ, तब त्यसको दुष्प्रभाव जनताले भोग्नुपर्ने अवस्था बारम्बार दोहोरिएको छ । माओवादी सशस्त्र द्वन्द्वका बेलामा जनताको सुरक्षाका लागि भनेर राजमार्गहरूमा जनतालाई दिएको दुःखको कथा अभैपनि बेला बेलामा सुन्न पाइन्छ । नेपालमा राजतन्त्र हुँदा त जनताले सधैं त्रासको वातावरणमा जिउनु परेको थियो । तर, गणतन्त्र आएपछि पनि राष्ट्रपति र विदेशी राष्ट्रध्यक्षहरूको भ्रमणको समयमा जनतालाई घण्टौंसम्म सुरक्षाको नाममा बाटोमा रोकिनुपर्ने समस्याहरू यथावत छन् ।

यदि सुरक्षाको संयन्त्र बलियो बनाउने हो भने जनताले धेरै दुःख पाउनु पर्ने हुँदैन थियो । तर, सुरक्षा निकायको सोच जनतालाई सास्ती दिएर सुरक्षाको अनुभूति दिलाउन सकिन्छ भन्ने छ । सडकमा पनि सवारी साधनलाई सुविस्ता दिनुभन्दा अप्ठेरो पारेर पार्किङ्ग व्यवस्थापन प्रभावकारी बनाएको देखाउने चलन छ । वास्तवमा कुनै पनि स्थानमा जति बाटो भए पनि एकछिन पनि रोक्न नदिएर सवारी व्यवस्थापन गरिन्छ, जसले जनतालाई अत्यन्त कष्ट दिएको छ ।

देशभरिबाट काठमाडौँमा जम्मा भएका लघुवित्त ऋणीहरू सांसद अर्थात् आ[]ना नेतालाई आ[]नो समस्या बुझाउन अचानक नयाँ बानेश्वरस्थित संसद् भवनमा प्रवेश गरे । ढोकामा जम्मा हुँदै अचानक दौड्दै भित्र प्रवेश गरेर विरोध गरेका लघुवित्त ऋणीहरूले संसद्को सुरक्षामा प्रश्न खडा गरेको छ । तर, यसको प्रतिफल पनि जनतालाई कष्टको रूपमा देखापरेको छ ।

फागुन १५ गते बिहानैदेखि संसद् भवनको वरिपरि बानेश्वरजस्तो भीडभाड क्षेत्रमा दक्षिणी सडकको आधा पेटिमा सर्वसाधारणको पैदल यात्रामा रोक लगाइएको छ भने पूर्व, पश्चिम र उत्तरमा संसद् भवनको पर्खालतर्फ सर्वसाधारणलाई हिँड्नै रोक लगाइएको छ । त्यतिमात्रै होइन सिंहदरबारको वरिपरि पनि सर्वसाधारणलाई हिँड्न रोक लगाइएको छ । यसरी सुरक्षा निकायले आफूले अत्यन्त चुस्ततापूर्ण सुरक्षा व्यवस्था मिलाएको देखाउन जनतालाई कष्ट दिने जुन कार्य गरेका छन् त्यसले सरकार प्रति जनताको सोच नकारात्मक बन्दै गएको छ ।

यसरी सुरक्षाका नाममा अहिले पनि सवैसाधारणले दुःख पाउने अवस्था हटेको छैन । सर्वसाधारणका स्वतन्त्रतापूर्वक हिडडुल गर्न पाउने मौलिक हककै हनन भएको छ । यसबाट सरकार प्रति जनतामा वितृष्णा जगाएको छ ।

अपराधको गुदी गुदी केलाउने अद्भूत पात्र

संकेत कोइराला

मिश्रको एक बिहानी। एक युवा डाक्टर सानो पोको बोकेर उभिइरहेका थिए। त्यो पोको भित्र कुनै नौलो सौगात थिएन। प्रहरीद्वारा एक निर्जन जंगलमा फेला पारिएका तीनवटा हड्डी त्यसभित्र राखिएको थियो। हड्डीको प्रकृति हेर्दा कुनै मृत जनावरको हड्डी जस्तो लाग्थ्यो। तैपनि प्रहरीले परीक्षणका लागि उक्त हड्डी चिकित्सक समक्ष पठाए। हड्डी परीक्षण निम्ति पठाइएको डाक्टरको नाम थियो- डा. जोसेफ बेला। यिनी न्यूजिल्याण्ड निवासी थिए।

डा. सर आर्थर कानन डोयलले तिनैबाट प्रभावित भई शर्लक होम्स नामको विश्व रंगमञ्चकै एक अद्भूत पात्र जन्म दिएका थिए। आफूले प्राप्त गरेका तीन हड्डी उनले केही समयपछि प्रहरीलाई नै फर्काइदिए। जाँचपछि प्रहरीलाई दिएको प्रतिवेदनमा डा. जोसेफले लेखेका थिए- ‘हड्डी कुनै जनावरको नभएर एक युवतीको हो। उनको उमेर २३-२५ वर्ष हुनुपर्छ। युवतीको मृत्यु तीन महिनाअघि भएको थियो। तिनको पेटमा एक महिनाको गर्भ थियो। युवती हिँड्दा खुट्टा खोच्याउँथिन्। तिनको हत्या स्वदेशी बन्दुकको गोलीबाट भएको थियो। गोली लागेको ८-१० दिनसम्म युवती जीवितै थिइन्।’

डा. जोसेफले प्रस्तुत गरेको प्रतिवेदनलाई प्रहरी पत्याएन। बरु उल्टो व्यंग्य गर्न थाले। एक प्रहरीले त जिस्काउने शैलीमा सोधे- ‘त्यसो भए डा. साब तपाईंलाई मर्ने केटीको आँखाको रंग पनि थाहा होला। कृपा गरेर बताइदिनुहुन्छ कि ?’

डा. चशमा टेबुलमा राख्दै भने- ‘मेरो विचारमा ती युवतीको आँखा खैरो हुनुपर्छ।’ जोसेफको कुराप्रति विश्वास नहुँदा नहुँदै पनि प्रहरी चुप बसे। तीन टुक्रा हड्डीबाट अपराधका यति विधि रहस्य खुलेकोमा प्रहरी हैरान थियो। डा. जोसेफको अनुसन्धानमाथि प्रश्न उठाउने सामर्थ्य अब प्रहरीमा रहेन। यसअघि पनि प्रहरीले उनकै अनुसन्धान पछ्याउँदै जाँदा थुप्रै अपराधी पक्रिन सफल भएको थियो। आफ्नो क्षेत्रमा त उनलाई समक्षीहरूले ‘जादूगर’को उपमा दिएका थिए। उनमा एकप्रकारको विलक्षण प्रतिभा थियो।

युवती हत्या सम्बन्धी अनुसन्धान गरिरहेका प्रहरी त्यतिबेला चित खाए कि युवतीको हत्या भएको यथार्थमै तीन महिना पूरा भएको थियो। र, मृत युवती एउटा खुट्टा खोच्याउँथिन्। अनुसन्धानपछि प्रहरीले हत्या गरिएकी युवतीको पितालाई गिरफ्तार गर्यो।

आफ्नो अपराध स्वीकार्दै उसले भन्यो- ‘म बाट छोरीको अन्जानमा हत्या भयो। स्थानीय गाउँमा बनेको बन्दुक मर्मत तथा सरसफाई गर्ने काममा व्यस्त थिएँ। बन्दुकबाट अकस्मात गोली फुत्किएर मेरी छोरीलाई लाग्यो। गोप्य तवरले छोरीको उपचारको प्रबन्ध पनि मिलाएँ। अन्त्यमा केही लागेन। मैले उसलाई बचाउन सकिन। अपराधबाट बच्न मैले छोरीको लासलाई निर्जन ठाउँमा मिल्काई दिएँ।’

डा. जोसेफको चमत्कृत प्रतिभाबाट आश्चर्यमा परेका प्रहरीको भीडले उनी घेरिन थाले। प्रहरीको प्रश्न थियो, ‘तपाईंको यो प्रतिभा दैवी शक्ति हो। भूतलाई समेत काबुमा ल्याउने यस्तो सामर्थ्य कहाँबाट प्राप्त गर्नुभयो ? हैन भने जादू बिना यस्तो शक्ति सम्भव छैन।’

जोसेफले हाँस्दै जिज्ञासा मेटाउने प्रयत्न गरे- ‘भाइहरू, भूतको कुरामा अनपढले मात्र विश्वास गर्छन्। कुरा त्यति कठिन छैन। प्राप्त तीन हड्डीमध्ये दुई हड्डी कम्मरको थियो। तेस्रो हड्डी ढाडको तल्लोपट्टिको थियो। यी सबै हड्डी एकाकार भई छाती बन्नपुग्यो। हड्डीको प्रकृति हेरेर मैले उसको उमेर र लिंग पत्ता लगाएँ। युवतीको हड्डी

एकातिरको अनुपातमा अर्कोतिर भारी थियो। त्यसैले मैले ती युवती खुट्टा खोच्याउँथिन् भनेको हो। प्राप्त हड्डीमा देशी बन्दुकको छर्छा पाइएको थियो। यसकारण मैले उनको मृत्यु रहस्य खोल्न सकेँ। भाँचिएका हड्डी जोडिने क्रम सुरु भएको देखियो। यसबाट ती युवती केही दिन जीवित रहेको पुष्टि भयो।’

‘आँखाको रंग खैरो थियो भन्नुको आधार के हो ?’ प्रहरीको जिज्ञासा साम्य पाउँ उनले जवाफ दिए- ‘मेरो अनुमानमा ती केटी मिश्रकी हुन्। मिश्री नारीको आँखा स्वभावतः खैरो हुन्छ। यसैका आधारमा मैले खैरो रंग पुष्टि गरेको हुँ।’

यो घटना झण्डै शताब्दी अघिको हो। त्यस समयमा पनि विज्ञानले आजको जस्तो प्रगति गरेको थिएन। डा. जोसेफले त्यही समय अपराध प्रयोगशाला बनाएका थिए। उनले आफ्नो जीवनीमा लेखेका छन्- ‘अपराधको छानवीन आज विज्ञान बनेको छ। आज विश्वमा जुन परिवर्तन भएको छ, त्यसको श्रेय शर्लक होम्सलाई जान्छ। कानन डोयलले कितावी जासूस पात्र शर्लक होम्सको माध्यमबाट अपराध अनुसन्धानलाई यति सुक्ष्म र पारदर्शी बनाइदिए कि जसबाट अपराध नियन्त्रणमा ठूलो टेवा पुग्यो।’

डा. जोसेफ जासूसी पात्र शर्लक होम्सबाट अत्यन्त प्रभावित थिए। जोसेफको प्रतिभाशाली प्रतिरूप शर्लक होम्स थियो। जासूसी क्षेत्रमा उनले अद्भूत काम गरे। आठ दशकको उमेरसम्म सुलभिन नसकेका विश्वका कठिनतम अनुसन्धानको गाँठो उनको हात परेपछि छु मन्तर हुन्थ्यो। कार्यक्षेत्र चिकित्सा भएपनि आफ्नो प्रयोगशालाका माध्यमबाट उनले थुप्रै रहस्य खोल्ने काममा सफलता प्राप्त गरे।

केही समय मिश्रमा बिताएपछि जोसेफ एडिनबरा विश्वविद्यालयमा फोरेन्सिक मेडिसिनको

प्रोफेसर बनेर गए। त्यहाँ उनको एक जासूसी मित्र विली मेरिलिसले एउटा समस्या सुल्झाईदिन आग्रह गरे। एउटा बाकस जुन चोरले फोरेको थियो। घटनास्थलमा प्राप्त एउटा सानो धागोको टुक्राबाट अपराधी पत्ता लगाउनुपर्ने थियो।

त्यस धागोलाई लिएर उनी नालीबेली पत्ता लगाउने अभियानमा जुटे। अन्त्यमा आफ्नो निष्कर्ष सुनाउँदै उनले भने, ‘यो धागो कुनै व्यक्तिले लगाएको जुत्ताको हो। जुत्ताको आकार साढे नौ इन्च छ। जुत्ताको रंग कालो छ। जुत्ता किनेको दुई वर्ष बित्यो। जुत्ता इंगल्याण्डमा बनेको हो। जुत्ता लगाउने मानिस केही समयअघि चुन भएको मैदानमा हिँडेको हुनुपर्छ।’

यति सूचना प्राप्त गरेपछि विली एडिनबराको एक रक्सी पसलमा गए। त्यस पसलमा नगरका कुख्यात फटाहा जम्मा हुन्थे। पसलमा जम्मा भएका मध्ये एकलाई विलीले शंकास्पद शैलीमा सोधे- ‘तिमी किन चुना भएको मैदानमा घुम्ने गर्छौ ?’

उसले निर्दोष शैलीमा उत्तर दियो- ‘म मेरो बुबालाई खेतीको काममा सहयोग गर्न खेतमा जाने गर्छु।’ विलीले उसलाई तत्काल गिरफ्तार गरे। विलीले उसले लगाएको जुत्तालाई फेरि जोसेफलाई पठाए। जोसेफले घटनास्थलमा प्राप्त धागो त्यही जुत्ताको भएको प्रमाणित गरिदिए। अन्ततः उक्त चोरले बाकस फोरेको स्वीकार्यो।

जोसेफको जन्म सन् १८८३ मा भएको थियो। औषधि विक्रेताको रूपमा काम गर्दागर्दै उनले एडिनबराको चिकित्सा विद्यालयमा अध्ययन आरम्भ गरे। चिकित्सा क्षेत्रमा रहेको बेला भएको एउटा घटनाले जोसेफ चिकित्सा क्षेत्रबाट विरक्ति। जुन घटना एकदमै कारुणिक थियो।

खबरहबबाट

०१-५५२५४७८ / ०१-५५२२०५६

समाज सेवाको नाममा रकम उठाई भ्रष्टाचार !

रुषा थापा

चर्चित हास्य कलाकार सिताराम कट्टेल ‘धुर्मुस’ र कुञ्जना घिमिरे ‘सुन्तली’ को सम्पत्ति छानबिनका लागि अहिले सर्वसाधारण जनता सरकारसमक्ष माग गर्छन् । त्यस्तै, इन्ट्रेणीका सञ्चालक कृष्ण कडैलको पनि सम्पत्ति छानबिनका लागि जनताले आवाज उठाइसकेका छन् ।

समाज सेवा गर्ने वा क्रिकेट रंगशाला बनाउने भन्दै धुर्मुस-सुन्तली फाउण्डेसन खोलियो । कडैलले पनि गरिव, असहाय, आर्थिक अवस्था नाजुक भएका, दुखी, पीडितलाई सहयोग गर्ने बताउँदै इन्ट्रेणी खोलेका हुन् । उनीहरूको यो कार्य देखेर देश-विदेशका जनता आकर्षिक भए । र, विभिन्न ठाउँमा रहेपनि सहयोगको हात अधि बढाए ।

धुर्मुस - सुन्तली फाउण्डेसन र इन्ट्रेणीलाई धेरैले आर्थिक सहयोग गरेका छन् । बुढाबुढीहरूले आफ्नो वृद्धाभत्ता समेत दिएका छन् । बालबालिकाहरूले आफ्नो खाजा खर्च जोगाएर सहयोग गरेका छन् । अम नागरिकले आफ्नो तलब समेत सहयोग गरेका छन् ।

तर, सर्वसाधारणबाट उठाइएको रकम यीनीहरूले सही ठाउँमा लगानी गरे कि भ्रष्टाचार गरे भनेर अहिले जनता जान्न चाहन्छन् । समाज सेवा गर्ने भन्दै यीनीहरूले रकम संकलन गरेका हुन् । यद्यपि, उनीहरूले साँच्चिकै त्यो रकमले दुःखी, पीडितलाई सहयोग गरे कि व्यक्तिगत सम्पत्ति मात्र जोडे भनेर अब सरकारले छानबिन गर्नेपछि ।

यदि साँच्चिकै त्यो रकमले समाज सेवा गरेका छन् भने जनता र सरकारले पनि उनीहरूको सम्मान गर्नुपछि । धुर्मुस-सुन्तली फाउण्डेसन र इन्ट्रेणीलाई जनताले अबो सहयोग गरिसकेका छन् । एकै व्यक्तिले दश हजारदेखि लाखसम्म सहयोग गरेको पाइन्छ । त्यसैले, सर्वसाधारणबाट यसरी उठाइएको रकमको अब

खोजतलास गरिनुपछि ।

अहिले बजारमा सुनिन्छ कि धुर्मुस-सुन्तली र कृष्ण कडैलले समाज सेवा गर्ने भन्दै जनताबाट उठाएको रकम आफन्तको खातामा राखेका छन् । सरकारी कर्मचारीले एक हजार रुपैयाँ घुस खाएपनि उसलाई भ्रष्टाचार मुद्दा लाग्छ । जेल लाग्नुपछि । र, उसको जागिर पनि जान्छ ।

धुर्मुस-सुन्तलीले रंगशाला बनाउने र कृष्ण कडैलले दुखी, पीडितलाई सहयोग गर्ने नाममा लाखौं जनताबाट अबो रकम उठाएका छन् । कडैलजस्तो अहिले अन्य कलाकारले पीडितहरूलाई सहयोग गर्ने भन्दै देश-विदेशबाट पैसा उठाएर ठगी गर्ने कम बह्दो छ । अभिनेत्री स्वेता खड्काले समाज सेवाको नाममा सिन्धुपाल्चोकको सिंगो माभी बस्ती नै जोखिममा पारेकी छन् ।

समाज सेवा गर्ने भन्दै लक्ष्मी सनराइज बैंकबाट उनले ऋण त लिइन् । तर, माभी बस्ती धितो राखेर । अहिले किस्ता तिर्न नसकेपछि बैंकले माभी बस्ती लिलामीको प्रक्रिया अधि बढाउँदा अदालतले रोकेको छ । कुनै पनि व्यक्तिको सम्पत्ति सरकारले छानबिन गर्न पाउँछ ।

भन् उनीहरू त सार्वजनिक वा निजी संघसंस्थाका सञ्चालक हुन् । क्रिकेट रंगशाला बनाउने नाममा धुर्मुस-सुन्तली फाउण्डेसनले जनताबाट खर्बौं रकम उठायो । बिडम्बना, रंगशाला अलपत्र छ । यता, कृष्ण कडैलले समाज सेवको नाममा विगत पन्ध्र वर्षदेखि सर्वसाधारणबाट रकम उठाइरहेका छन् ।

त्यसकारण त्यो रकमको यीनीहरूले के गरे ? भनेर अब सरकारले छानबिन गर्नुपर्ने जनता नै माग गर्छन् । कुनै पनिव्यक्तिले विदेश पठाइदिने भनी २० हजार रुपैयाँ ठगेमा पनि प्रहरीले उसलाई समात्छ । र, ठगीसम्बन्धी कसुरमा मुद्दा चलाई जेल पठाइन्छ । त्यस्तै, सापटी रकम पनि समयमै तिर्न नसक्दा ठगी आरोपमै समातिन्छ ।

धुर्मुस-सुन्तली र कृष्ण

कडैलले समाज सेवाको नाममा लाखौं जनताबाट खर्बौं रकम उठाउँदा चाँहि सरकार चासो दिदैन । यीनीहरूले उठाएको रकम कहाँ गयो ? भनेर अहिलेसम्म सरकारले छानबिन गरेको छैन । सरकारका निकायहरू मौन छन् । र, किन ?

सर्वसाधारण जनता, सञ्चारकर्मी र सरकारले थाहा पाएन धुर्मुस-सुन्तली र कडैलको ठगीधन्दा । धुर्मुस-सुन्तलीले रंगशाला बनाउन नसकेपछि अहिले सरकार आफैँले त्यो बनाउन थालेको छ । कडैल देश-विदेशबाट मासिक करोडौं रकम उठाउँछन् । तर, दश जना पीडित ल्याएर पाँच-पाँच हजार बाँड्छन् ।

बाँकी रकम भ्रवाम पाछ्छन् । देशमा सरकार छ । यद्यपि, कुनै पनि व्यक्ति वा संस्थाले मागेर वा रकम उठाएर न विकास हुन्छ, न गरिवी हट्छ । मुलुकको विकास र गरिवी न्यूनीकरण गर्न सरकारको महत्त्वपूर्ण भूमिका हुन्छ । सरकार बिना कुनै पनि कामले गतिशिलता पाउँदैन ।

हाम्रो देशमा सरकार छ । तर, सरकारमा बसेकाहरु गतिलो नहुँदा यो अवस्था आएको हो । त्यसकै फाइदा उठाएर कतिपय व्यक्ति तथा संस्थाले समाज सेवाको नाममा लुटधन्दा मच्चाएको पाइन्छ ।

दुःखी, पीडितलाई सहयोग गर्ने र सरकारले गर्न नसकेको काम आफुहरूले गर्ने दावी गरी रकम उठाई भ्रष्टाचार गर्ने र पछि विभिन्न बहाना बनाई योजना अलपत्र पार्ने काम भइरहेका छन् । अहिले पूर्व सरकारी कर्मचारी समेत समाज सेवामा लागेका छन् । तर, उनीहरूले साँच्चिकै समाज सेवा गरेका छन् कि आफ्नो भुँडी मात्र भरेका छन् ? भनेर सरकारले छानबिन गर्न आवश्यक छ ।

विदेशमा अलपत्र परेका नेपाली नागरिकलाई स्वदेश फर्काएर रवि लामिछानेले चर्चा कमाए । सरकारले गर्न नसकेको काम आफुले गरेको दावी गर्दै जनताको मन जिति उनी सांसद बनेका छन् ।

अहिले उनीमाथि सहकारी ठगीको आरोप छ । त्यस्तै, ज्ञानेन्द्र शाही पनि सामाजिक अभियन्ता हुन् ।

समाज सेवा गर्ने भन्दै अभियन्ता बनेका शाहीले अरु केही गरे-नगरे पनि आफुलाई पुग्ने सम्पत्ति जोडिसकेका छन् । उनी पनि अभियन्ताबाट चर्चा कमाएर सांसद बनेका हुन् । अब सरकारले यीनीहरूको पनि सम्पत्ति छानबिन गर्नुपछि । सहयोग धेरै गरी चर्चा धेरै गराउने अनि भ्रष्टाचार गर्नेहरूलाई कानूनको दायरामा ल्याउनुनैपछि ।

धर्मगुरु रामबहादुर बम्जनलाई सरकारले पक्राउ गरिसकेको छ । उनको खर्बौं सम्पत्ति रहेको पाइएको छ । उनले धर्मको नाममा जनताबाट रकम उठाई ठगी गरेका हुन् । भक्तपुरको सिर्जाननगरमा पनि माताको नाममा ठगीधन्दा चलेको छ । यसतर्फ पनि सरकारले ध्यान दिनुपछि ।

देशको भूभाग सुरक्षा गर्नु सरकारको दायित्व हो । आफ्नो देशमा जन्मिएको नागरिकलाई शिक्षा, स्वास्थ्य, रोजगारीलगायत विभिन्न सेवा सुविधा उपलब्ध गराउनु पनि सरकारकै दायित्व हो । कर उठाएर, विदेशीबाट अनुदान वा ऋण लिएर देश विकास गर्नु पनि सरकारकै दायित्व हो ।

महिलाले शिशु जन्माएपछि उसमा अभिभावकका भन्दा बढी अधिकार सरकारको हुन्छ । तर, सरकारले केही गर्न नसकेको भन्दै धुर्मुस-सुन्तली र कृष्ण कडैलजस्ता व्यक्तिले जनता ठगेका छन् । देशमा आर्मी छ, प्रहरी छ, सशस्त्र छ । शिक्षा, स्वास्थ्यका लागि पनि सरकारका निकायहरू छन् ।

गरिव, असहाय, दुखीलाई निःशुल्क शिक्षा वा स्वास्थ्य सेवा उपलब्ध गराएको छ, सरकारले । तर, यसलाई ओभेलमा पारेर सरकारले केही गर्न नसक्ने भ्रम फैलाई समाज सेवाको नाममा धुर्मुस-सुन्तली र कृष्ण कडैलजस्ता व्यक्तिहरूले जनतालाई लुट्नु लुटेका छन् ।

धुर्मुस-सुन्तली गरिव परिवारमा जन्मिएका साधारण कलाकार हुन् । कडैल पनि नेपाली सेनाका पूर्वकर्मचारी हुन् । यद्यपि, आज उनीहरूसँग अबोको सम्पत्ति छ । यत्रो सम्पत्ति यीनीहरूले कसरी जोडे ? यसबारे सरकारले छानबिन गर्नेपछि । अब सर्वसाधारण जनताले पनि बुझ्दैनबुझी कसैलाई सहयोग गर्नुहुन्न । किनकि व्यक्ति वा संस्थाले गर्दा देश विकास हुदैन । देश विकासका लागि सरकार लाग्नुपछि ।

क्रिकेट खेलाडीको मासिक तलब एक लाख

भक्तपुर । नेपाल क्रिकेट संघ (क्यान)ले क्रिकेट खेलाडीलाई मासिक एक लाख रुपैया तलब दिने भएको छ । क्यानको सोमबार बसेको बैठकले खेलाडीहरूको नयाँ वर्गिकरण सार्वजनिक गर्दै ‘ए’ ग्रेडका पुरुष खेलाडीलाई मासिक एक लाख रुपैया दिने घोषणा गरेको हो ।

जसअनुसार क्यानको केन्द्रीय सम्झौतामा रहेका ‘ए’ ग्रेडमा खेलाडीहरु कप्तान रोहित पौडेल, सोमपाल कामी, करण केसी, दिपेन्द्रसिंह ऐरी, आसिफ सेख र कुशल भुर्तेलले मासिक एक लाख रुपैया तलब पाउने भएको हो ।

यसैगरी ‘बि’ ग्रेडमा रहेका कुशल मल्ल, गुलशन भ्ना, भीम साकी, ललितनारायण राजवंशी, आरिफ सेख र अविनाश बोहराले मासिक ७० हजार, ग्रेड ‘सी’मा रहेका विनोद भण्डारी, अर्जुन साउद, सन्दिप जोरा र प्रतिस जी. सी.ले मासिक ५५ हजार तलब पाउने क्यानले जनाएको छ ।

ग्रेड ‘डी’मा रहेका पवन सर्राफ, सागर ढकाल, अनिल साह, विवेककुमार यादव, आकास चन्द, बसिर अहमद र सूर्य तामाङले मासिक ३५ हजार र इमर्जिड क्याटोगरीका दिपेश कँडेल (कोशी), रुपेस सिंह (मधेश), रिजन ढकाल (बागमती), विपिन खत्री (गण्डकी), देव खनाल (लुम्बिनी), अर्जुन घर्ती (कर्णाली) र हेमन्त धामी (सुदूरपश्चिम)लाई २५ हजार रुपैयाँ मासिक तलब उपलब्ध गराउने समेत क्यानले निर्णय गरेको छ ।

यसैगरी क्यानले १९ महिला खेलाडीहरूलाई केन्द्रीय सम्झौतामा राखेको छ । उनीहरूलाई ग्रेड ‘ए’, ‘बि’, ‘सी’, ‘डी’ र इमर्जिड क्याटोगरीमा वर्गिकरण गरी तलब निर्धारण गरेको छ । जसअनुसार ग्रेड ‘ए’का इन्दु बर्मा, रुविना क्षेत्री, सीता राना मगरले मासिक ५० हजार, ग्रेड ‘बी’का कविता कुँवरले मासिक ३५ हजार, ग्रेड ‘सी’मा रहेका पूजा महतो, अशिमना कर्माचार्यले मासिक ३० हजार, ग्रेड ‘डी’का अप्सरी बेगम, कविता जोशी, संगिता राई, काजोल श्रेष्ठ र बिन्दु रावलले मासिक २५ हजार र इमर्जिड क्याटोगरीमा रहेका खेलाडीहरु सोनी पाख्रिन, खुसी डंगोल, ज्योत्सनिका मरासिनी, कञ्चन श्रेष्ठ, रुवी पोदार, श्रृष्टि जैसी, सम्फना कुमारी खड्का, सना प्रविनले मासिक २० हजार तलब पाउने भएको छ ।

क्यानले पछिल्लो एक वर्षमा गरेको प्रदर्शन, प्रशिक्षक तथा टिम म्यानेजरको मूल्यांकन लगायतका आधारमा खेलाडीहरूको ग्रेडिङ गरिएको जनाएको छ ।

यस्तै बैठकले प्रतियोगिता समिति संयोजकमा दिवाकर घलेलाई तोकेको छ । प्राविधिक समिति संयोजकमा विक्रम बिष्ट तथा विकास समिति संयोजकमा धिरेन्द्र सावद र महिला क्रिकेट विकास समिति संयोजकमा प्रदिप मजगैया बनाउने निर्णय क्यानले गरेको छ ।

नेपाल ‘ए’ टिमको मुख्य प्रशिक्षकमा पूर्वकप्तान ज्ञानेन्द्र मल्ल तथा प्रशिक्षकमा पूर्वअन्तर्राष्ट्रिय क्रिकेट खेलाडी कलाम अली, यू-१९ महिला टिम प्रशिक्षकको जिम्मेवारी महेशप्रसाद रिजाललाई दिने क्यानले निर्णय गरेको छ ।

नेपालको घरेलु क्रिकेट संरचनालाई बलियो बनाउने योजना बमोजिम उमेर समूहको प्रतियोगितामा सहभागी हुने खेलाडीहरूको उमेर खुल्ने कागजपत्र, विद्यालयको शैक्षिक प्रमाणपत्रको आधारमा तथा अन्य मापदण्ड बनाई उमेर समूहको प्रतियोगितामा सहभागी गराउने वा नगराउने सम्बन्धमा आवश्यक नीति तथा कार्यक्रम तयार गरी कडाइका साथ कार्यान्वयन गर्ने निर्णय पनि क्यानले गरेको छ ।

नेपालमा आयोजना हुने आइसिसी यू-१९ महिला विश्वकप क्रिकेट प्रतियोगिता २०२७ को तयारी स्वरुप मिसन २०२७ अन्तर्गत यू-१६ महिला अन्तर स्कूल क्रिकेट ट्यालेन्ट हन्ट एवं प्रशिक्षण कार्यक्रम ७ वटै प्रदेशहरुमा सञ्चालन गर्ने निर्णय क्यानले गरेको छ ।

गुणस्तरीय कपडा र भरपर्दो सिलाईको लागि

दुधसी टेलर्स

लेडिज एण्ड जेन्टस् सर्टिङ्ग सेन्टर

शंखधर चोक

शंखधर पार्टी प्यालेस संगै

फोन: ५०९३५१०, ९८४१२९९३४९, ९८४१६३७०५४

अफिस, स्कूल र कलेजको ड्रेस सिलाउनुका साथै ठाई मित्र, बेल्ट र पर्सहरु पनि पाइन्छ ।

R. P. ELECTRONICS
Madhyapur Thimi-4, Shankhadhar Chowk
Ph. 01- 5093396, Mo. 9841300905, 9851169858

कांग्रेस.....

कार्ययोजना र समसामयिक सन्दर्भमा स्पष्ट दृष्टिकोण निर्माण गरेको बताउनुभयो ।

‘राजनीतिक स्थायीत्व, रुपान्तरण नविनता । स्वतन्त्रता, न्याय र समानता ॥ नेपाली कांग्रेसको नीतिगत प्रतिवद्धता ॥’ उद्घोषका साथ प्रारम्भ भई उत्साहकासाथ सम्पन्न बैठकबाट हासिल नविन उर्जालाई सम्पूर्ण एकताका साथ संगठन निर्माण र बिस्तारमा जुट्दै नेपाल र नेपालीको उज्यालो भविष्यका लागि समर्पित हुने साभा प्रतिवद्धताका साथ ऐतिहासिक महासमितिको बैठक सम्पन्न भएको विश्वकर्माले बताउनुभयो ।

नेपाली कांग्रेसको महत्वपूर्ण उपस्थिति सहित निर्माण भएको गठबन्धनलाई निरन्तरता दिई वर्तमान सरकार मार्फत भ्रष्टाचार, वैथिती र विसंगतिका विरुद्ध वैधानिकरुपमै अभियान संचालन गरि सुशासन र राष्ट्रिय सदाचार पद्धती स्थापित गर्न सम्पूर्ण रुपले कृतसंकल्पित रहने अठोट बैठकले गरेको छ ।

यसैगरी अर्थतन्त्रमा देखिएका विविध समस्या र चुनौतिहरुलाई समाधान गर्ने जिम्मेवारी बोध गर्दै, मुलुकमा विद्यमान सबैखाले सामाजिक एवं जातीय क्षेत्रीय तथा लैङ्गिक विभेद र हिंसा विरुद्ध कार्यक्रमिक अभियान संचालन गर्ने प्रतिवद्धता कांग्रेस महासमिति बैठकले गरेको छ ।

तीनै तहका सरकार संचालनमा देखिएका समस्याहरुलाई समाधानका लागि नेतृत्वदायी भूमिका प्रति सचेत रहदै, किसान, सहकारी वचतकर्ता, मीटरव्याज र लघुवित्त पिडितहरुले भोग्दै आएका पिडालाई अभिलम्ब समाधान गरि पिडितलाई न्याय दिलाउन सरकारको गंभिर ध्यानाकर्षण बैठकले गरेको विश्वकर्माले बताउनुभयो ।

कांग्रेसले नेपालको संविधानको रक्षा, संघीय समावेशी लोकतान्त्रिक गणतन्त्रको सुदृढीकरण र संविधानको सार्थक कार्यान्वयन आजको राष्ट्रिय दायित्व भएको तथ्य हृदयङ्गमसाथ नागरिकको अवस्था रुपान्तरण गर्ने प्रण गर्दै शान्ति प्रक्रियाका बाँकी काम, संक्रमणकालिन न्यायका विषय चाँडै टुड्याउने प्रतिवद्धता जाहेर गरेको छ ।

नेपाली जनताले गरेको पटक पटकको क्रान्ति, संघर्ष र आन्दोलनबाट प्राप्त उपलब्धीहरुको रक्षा गर्दै संस्थागत विकास एवं संविधानले निर्दिष्ट गरेका विषयलाई आत्मसाथ गरि, नेपालको संविधानको रक्षा, संघीय समावेशी लोकतान्त्रिक गणतन्त्रको सुदृढीकरण र संविधानको सार्थक कार्यान्वयन आजको राष्ट्रिय दायित्व भएको तथ्य हृदयङ्गमसाथ नागरिकको अवस्था रुपान्तरण गर्ने प्रण कांग्रेस महासमिति बैठकले गरेको छ ।

भक्तपुरमा.....

नाति किसन तथा नातिनी सुनी बनेपाली गरि तीन पुस्ताका चार जनाले खिचेका तस्वीरहरू रहने आयोजक समितिले शनिवार आयोजित पत्रकार सम्मेलनमा जानकारी दिए ।

८० वर्षअघिको भक्तपुर चिनाउने प्रयास गरेको बताउँदै फोटोग्राफर केदार बनेपालीले आफू १२ वर्षदेखि नै फोटोग्राफीमा लागेको बताउनुभयो । दत्तात्रय स्टुडियोका सञ्चालक समेत रहेका उहाँले प्रदर्शनीमा तीन पुस्ताले खिचेका ६ दर्जन तस्वीर रहने जानकारी दिनुभयो ।

आयोजक समितिका अध्यक्ष दीपेशराज शर्माले बनेपाली परिवारको तीन पुस्ताले खिचेका फरक फरक कालखण्डको फोटोहरूले भक्तपुर, काठमाडौं, ललितपुर र काभ्रेका ऐतिहासिक तथा पुरातात्त्विक महत्वका सम्पदा सँगसँगै यहाँको परिवर्तित जीवनशैलीमा आएको परिवर्तनलाई देखाउन खोजेको बताउनुभयो ।

उहाँले प्रदर्शनीमा केही अहिले अस्तित्वमा समेत नरहेका सम्पदाको तस्विर समेत समावेश हुने जानकारी दिँदै प्रदर्शनीमा राखिएका सम्पदाको परिवर्तित स्वरूपबारे नयाँ पुस्तालाई जानकारी मिल्ने विश्वास व्यक्त गर्नुभयो ।

प्रदर्शनीमा स्व. बनेपालीले खिचेका ८० वर्षअघिको, केदारप्रसाद बनेपालीले खिचेका ५० वर्षअघिको, सुनी बनेपालीले ३० वर्षअघिको र किसन बनेपालीको २०- ३० वर्षअघि खिचेका तस्विरहरू प्रदर्शनीमा रहने आयोजक समितिका रामसुन्दर भेलेले बताउनुभयो ।

धरानमा....

नसक्ने जोड्नुभयो । उहाँले राज्यले भाषामाथि विभेद गरेको आरोप लगाउनुभयो । 'उहाँले भन्नुभयो स्थानीय तहले बाटोघाटो बिजुली र पुल आदि निर्माणका लागि बजेट छुट्याउँछ तर भाषाको विकासको बारेमा त्यति चासो राख्दैन । भाषाको उत्थान र विकासका लागि स्थानीय तहमा बजेट आउँछ तर त्यसमा खर्च नगरी रकमान्तर गरेको भन्ने सुनिन्छ, यो दुःखद हो भन्दै आपति प्रकट गर्नु भएको थियो ।' उहाँले भाषा जागरणसम्बन्धी अभियान देशैभरि चलाउने उद्देश्यले पहिलोपटक प्रज्ञा-प्रतिष्ठानले काठमाडौंबाहिर 'मातृभाषा राष्ट्रिय कविता महोत्सव' को आयोजना धरानमा गरेको बताउँनुहुँदै प्रज्ञा-प्रतिष्ठान सबै समुदायको एकाले 'सबै भाषा सबै ज्ञान सबैको प्रज्ञा-प्रतिष्ठान' भन्ने उद्घोषसहित पहिलेको केन्द्रीकृत ज्ञानलाई अब विकेन्द्रित गर्दै अधि बढ्ने प्रतिबद्ध व्यक्त गर्नुभएको थियो ।

यसैगरी धरान उपमहानगरपालिकाका प्रमुख हर्कराज राईले सेवाग्राहीको कामलाई आफूले पहिलो प्राथमिकता दिने बताउँनुहुँदै मातृभाषा आफैंमा राष्ट्रियभाषा

हो जाति आफैंमा राष्ट्र भएको धाराण राख्नुभएको थियो ।उहाँले प्रकृतिलाई हेर्ने दृष्टिकोण किरातीलगायतका जनजातिको आआफ्नै छ । प्रकृति ,संस्कृति र प्रतिनिधि तीन कुराको तारताम्य मिलेमात्रै विकास हुने बताउँदै आफू तिनचुला पुज्ने व्यक्ति भएकाले श्रमदानको अभियान चलाएको उल्लेख गर्नुभएको थियो ।

कार्यक्रमको उद्घोषणका क्रममा प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका सदस्य सचिव डा.धनप्रसाद सुवेदीले प्रज्ञा-प्रतिष्ठान सबैको अपनत्वमा पर्योस् भन्ने उद्देश्यका साथ काठमाडौंभन्दा बाहिर बहुभाषिक पहिचान बोकेको धरानमा 'मातृभाषा राष्ट्रिय कविता महोत्सव'को आयोजना गरिएको हो , यस महोत्सवले सबैलाई ध्यानाकर्षित गरेको बताउनु भएको थियो ।

यस महोत्सवमा प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका प्राज्ञ परिषद् सदस्य तथा साहित्य (मातृभाषा) विभाग प्रमुख राजन मकारुडले स्वागत मनतव्यका क्रममा प्रज्ञा-प्रतिष्ठानलाई आमसमुदाय माफ्र पुर्‍याउने उद्देश्य अनुरूप कार्यक्रमको आयोजना गरिएको बताउनुहुँदै मातृभाषाको जागरण र उत्थानका निम्ति सधै लागिपर्ने बताउनु भएको थियो ।

यसैगरी प्रज्ञा-प्रतिष्ठानले प्रत्येक वर्ष प्रदान गर्दै आएको 'प्रज्ञा मातृभाषा साहित्य पुरस्कार' यस वर्ष नेपाल भाषाका साहित्यकार डा. योगेन्द्रमान प्रधानाङ्ग र उर्ाव भाषाका साहित्यकार बेचन उर्ावलाई जनही १/१ लाख अर्पण गरिएको थियो ।प्राधानाङ्ग अस्वस्थ भएकाले उपस्थित हुन सक्नु भएन तसर्थ प्रतिनिधिमार्फत सो पुरस्कार समर्पण गरिएको थियो ।

यस महोत्सवको दोस्रो चरणमा मातृभाषा पुरस्कार अर्पण , शुभकामना मनतव्य र विद्वत प्रवचन राखिएको थियो ।यसै क्रममा भाषाविद् प्रा.डा. टङ्कप्रसाद न्यौपानेले आफ्नो विद्वत प्रवचनमा भाषा विचार विनिमयको सशक्त माध्यम र सञ्चार हो ।प्रत्येकको मातृभाषा पहिलो प्राप्ति भाषा भएकाले अरू सिकाइका भाषा हुन भन्नु भएको थियो ।उहाँले कुनै पनि एउटा भाषाको मृत्यु हुनु भनेको एउटा सभ्यता समाप्त हुनु होराज्यको एकभाषा नीतिले अल्पसङ्ख्यक भाषाहरू लोप हुन पुगेको बताउनुभएको थियो । निरङ्कुश राण र राजतन्त्रका कारण अल्पसङ्ख्यक भाषाहरू लुप्त भएको उल्लेख गर्दै राष्ट्रभाषा र राष्ट्रिय भाषा भनेर विभेद गर्नु राज्यले हुँदैन,सबैभाषालाई राष्ट्रभाषा भन्नुपर्ने तर्क राख्नु भएको थियो ।

यसैगरी महोत्सवको तेस्रो चरणमा 'मातृभाषामा साहित्यको अवस्था' विषयक कार्यपत्र नेपाल प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका प्राज्ञसभा सदस्य मुनाराज सेर्मा लिम्बूले प्रस्तुत गर्नुभएको थियो ।यसको पूरक टिप्पणी मातृभाषाका अध्येता शोभा सुनुवारले गर्नुभएको थियो । यसैगरी 'सरकारी कामकाजको भाषा :

कार्यान्वयनको चुनौती' विषयक कार्यपत्र भाषा आयोगका निवर्तमान सदस्य अमृत योजन तामाडले प्रस्तुत गर्नुभएको थियो । यसको पूरक टिप्पणी डा. सोम धिमालले गर्नुभएको थियो ।

यस महोत्सवमा 'स्थानीय तहमा मातृभाषा प्रयोग : अछेरा-सफेरा' विषयक विमर्श कार्यक्रम स्थानीय जन प, ति नि नि धि स ं ग राखिएको थियो ।यस विमर्शमा धरान उपमहानगरपालिका सुनसरीका उपप्रमुख आइन्द्र बेघा, साँघुरीगढी गाउँपालिका धनकुटाका अध्यक्ष जितेन्द्र रुम्दाली,देवानगन्ज गाउँपालिका सुनसरीका अध्यक्ष बेचन मेहता र हतुवागढी गाउँपालिका भोजपुरका उपाध्यक्ष सुनिता किराती सरिक हुनुभएको थियो ।यसको सहजीकरण नेपाल प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका प्राज्ञसभा सदस्य डा.विष्णुकुमार सिँजालीले गर्नुभएको थियो ।

यस पश्चात् 'मातृभाषा कविता साँभ'को आयोजना गरिएको थियो ।उक्त 'मातृभाषा राष्ट्रिय कविता महोत्सव-२०८०'मा छनौट भएका ४४ वटा भाषाका ४४ वटा कविता प्रस्तुत गरिएको थियो । यसैगरी अजितकुमार धिमालद्वारा धिमालमा रचित 'पुर्ना देरा', अम्बिका अधिकारीद्वारा नेपालीमा रचित 'सुधार हुन् सबै कुरा',अरुणप्रसाद चौधरीद्वारा रचित (पूर्व) थारुमा 'दिया बारैत एक नारी',असोता नाछिरिङद्वारा रचित नाछिरिङमा 'काङ किरात नाछिरिङ',ऋतिक यादवद्वारा भोजपुरीमा रचित 'मधेसी सहिदके पुकार',कमल सुच्चा राईद्वारा बान्तबामा रचित 'मिचिबुङ',कमलादेवी दुराद्वारा दुरामा रचित माइखुलोपा खड्गबहादुर सुनुवार (रोमन) द्वारा रचित सुनुवारमा'देल', चन्द्रमणि नेपालद्वारा संस्कृतमा रचित इदीयं गृहम्,चोमु शेर्पा खुसीद्वारा शेर्पोमा रचित पोकि मिर्जि,छमगुरुङद्वारातमूकह्येमारचित 'नेपाल चेने होबो',जङ्गबहादुर राईद्वारा दुङ्मालीमा रचित 'टेन चोप्सा',जेम्स ल्होमीद्वारा ल्होमीमा रचित 'पेम्ब ज्यम्सी मेम्ब ढाङ्सी गो',ज्ञानदीप चाम्लिङ राईद्वारा चाम्लिङमा रचित 'यावानानी',टङ्कबहादुर आलेमगरद्वारा मगर ढुटमा रचित 'मगरढुटो रिल्हीङ-भोया',टेकबहादुर जिरेलद्वारा जिरेलमा रचित 'पुर्खे कथा थरिङ बात जिरेल',तुल्सीकृष्ण प्रजापतिद्वारा नेपालभाषामा रचित 'वर्तमान',दिवस राई लोहोरुङद्वारा 'सुनाली लोहोरुङमा 'सुनाली लेन्ठक हेम्मा',देव तोनिमीद्वारा वाहिङमा रचित 'खापी के

आ रिदी गु वङा',ध्रुवकुमार मण्डल अमातद्वारा रचित मैथिलीमा 'कोना न करतै भ्रष्टाचार',नरेन्द्र राई (नरेन्द्र कश्चित)द्वारा रचित छिलिङमा फुडालोक याङमेनछि,नीतिश केवरतद्वारा केवरतमा रचित 'घेरेर बर्को बेटा',पदम रानाद्वारा राना थारुमा रचित 'हरवहिया',प्रवीण याम्फूद्वारा याम्फूमा रचित स्वामाची, बाली छत्थरे (बागदल खजुम लिम्बू)द्वारा रचित लिम्बूमा 'मिक्किसो',भुवनेश्वर महर्ता कोइरीद्वारा मगहीमा रचित 'तस्वीर हे मगही',मीना पन्तद्वारा डोट्यालीमा रचित 'मेरी जनमथली',रञ्जितकुमार राजवंशीद्वारा राजवंशीमा रचित 'हालुवा र गान',रविलाल ताजपुरियाद्वारा ताजपुरियामा रचितनिशा,राकेशबि.एम.चिन्तनद्वारा मगरमा रचित नाङ्गार मगर,राम योजन गाउँलेद्वारा तामाङमा रचित 'डाला म्हेमे',रामकुमार पासवानद्वारा अवधिमा रचित 'हम मजदुर',रेनुका कुमालद्वारामा कुमालमा रचित 'सुकृति',विशाल बिहानीद्वारा अछामीमा रचित 'कै खि थाहा छ र ?',विष्णु घर्ती 'भनभनेली'द्वारा भुजेलमा रचित 'मान्छे ल्हुङ',शिवचन्द्रप्रसाद शाहद्वारा बज्जिकामा रचित 'नेपाल-अङ्ग्रेजके ऐतिहासिक युद्धभूमि लडैया समनपुर',सन्जाकुमारी दनुवारद्वारा दनुवारमा रचित 'ऊ बत्ती',सन्तोषीकुमारी चौधरीद्वारा थारुमा रचित 'धिरगर बहलमान',सम्पतलाल उर्ावद्वारा उर्ावमा रचित 'एगहय अयंग भाखा', सुबोध राईद्वारा थुलुङमा रचित'नेममिहे थिङण',सोमा याक्खाद्वारा रचित 'का कमाङ लेङमा प्याङ',सोहराई राय परबद्वारा सन्थालमा रचित 'सनामुनी हॉरदा', स्मृति अधिकारीद्वारा खसमा रचित 'सुइना' र हाजी गुलाम मुस्तफा नुरीद्वारा उर्दुमा रचित 'मोबाइल' लगायतका मातृभाषाका कविता प्रस्तुत गरिएको थियो ।

सो ही अवसरमा कविहरुलाई प्रज्ञा-प्रतिष्ठानका कुलपति राईले कदरपत्र प्रदान गर्नु भएको थियो । साथै महोत्सवको समापन पश्चात् सिरिजङ्गाको सालिकमा साँभ दिपावली गरिएको थियो । यस दिपावलीमा कुलपति राई ,सदस्य सचिव डा.धनप्रसाद सुवेदी ,धरान उपमहानगरपालिका उपप्रमुख प्राज्ञ परिषद् सदस्यहरू डा.मधुसूदन गिरी,डा.कृष्णराज अधिकारी र राजन मकारुङ, प्राज्ञसभा सदस्यहरू प्रा.डा.खेमराज खनाल, चेतनाथ धमला,डा.बालाकृष्ण अधिकारी ,सुमित्रा बाङ्देल राई चेली,मुनाराज सेर्मा ,ईश्वर

बुढाथोकी ,डा.विष्णुकुमार सिँजाली ,दिलेन्द्र सुब्बा र रामहरि श्रेष्ठलगायतका उक्त महोत्सवमा सरिक रहनुभएको

कांग्रेसमा.....

रहेका नेपालीहरुलाई पनि यही देशमा राजनीति अधिकार दिनुपर्ने बताउनुभएको छ । त्यसैगरी महासमिति सदस्य चिन्तामणि सापकोटाले पनि गैर-आवासीय नेपालीलाई मतदानको व्यवस्था गर्नुपर्नेमा जोड दिनुभएको छ ।

महासमिति सदस्य धनञ्जय रेग्मीले गठबन्धन २०४६ सालदेखि चलिरहेको उल्लेख गर्दै गठबन्धन नगरे संगठन बलियो नहुन सक्ने तर्क गर्नुभयो । महासमिति सदस्य शेखर खड्का र विष्णु पोखरेलले महामन्त्रीहरुको प्रस्तावमा समर्थन जनाउँदै उक्त प्रतिवेदनहरु कार्यान्वयन गर्नुपर्ने बताउनुभयो । महासमिति सदस्य विमल सुवेदीले महासमितिमा पेश भएका प्रस्तावहरुलाई कार्यान्वयन गर्नुपर्ने बताउनुभयो ।

महासमिति सदस्य उमा थापा मगरले महिलालाई ३३ प्रतिशतले मात्र नहुने बताउनुभयो । महासमिति सदस्य बिमला गैरेले प्रतिवेदन सुन्दा सुन्दर लागे पनि यसलाई कार्यान्वयनमा लैजानुपर्ने बताउनुभयो ।

निरीह....

राजनीतिक प्रतिष्पर्धा भएपनि विकास निर्माणका सवालमा एक ठाउँमा उभिनुपर्छ भन्ने मान्यताले गुण्डुको यातायात कार्यालय निर्माणमा सबै एकमत भएको सांसद दुर्लभ थापाले बताउनुभयो ।

जग्गाको भागाधिकार टुंगो नहुँदै ठेक्का लगाउनु, ठेकेदारले मोबिलाइजेशन खर्च भुक्तानी लिनु र रकम लिएर काम नगर्नुमा अनियमितता भएको हुन सक्ने भन्दै सांसद थापाले राज्यले सबै प्रक्रिया नपुगी किन तत्कालीन समयमा टेण्डर गर्यो भन्ने प्रश्न उब्जिएको बताउनुभयो ।

बैठकमा प्रतिनिधिसभा सदस्य रमा कोइराला पौडेल, राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी संसदिय दलका सचेतक एवम् सांसद सन्तोष परियार, बागमती प्रदेशसभा सदस्य किरण थापा, सुरेश श्रेष्ठ, तत्कालिन गुण्डु गाविसका पूर्वअध्यक्ष एवम् नेपाली कांग्रेस भक्तपुर क्षेत्र नं. २ का सभापति भेषबहादुर कार्की, नेपाली कांग्रेस सूर्यविनायक नगर सभापति निशान ढुंगेललगायतको सहभागिता रहेको थियो ।

साईनो हरपल तपाईंको साथमा

मो. नं.: ९८४२३००५१२, ९८०९००५६५०

न्यू साईनो आर्टस् एण्ड फ्लेक्स प्रिन्ट लिंक

म.थि.न.पा.-३, कौशलटार, बस स्टप, भक्तपुर

हाम्रो सेवाहरु

Flex Print

Sticker Print

Bill/Receipt

Self Stamp

Letterhead

Light Board

Token Of Love

Certificate

Frame

Visiting Card

Broucher/Menu

Books

Calendar

Medal

Badge

T-Shirt Print

Invitation Card

Bag Print

Email: sainoflexprint@gmail.com

सहकारी संस्था, अन्य संस्थाको लागि चाहिए प्रतिवेदन, व्याप, व्याजर, फ्रेम, सन्मान-पत्र, प्रमाण-पत्र, साडा, मायाको पिनो तथा अन्य उपहारको सामानहरु सुपथ लुल्यमा पाईन्छ ।

प्रकाशक/कार्यकारी सम्पादक: दीपक श्रेष्ठ, सम्पादक: दीपिका श्रेष्ठ, व्यवस्थापक: दिवस श्रेष्ठ, कार्यालय: सुन्दरनगर, मध्यपुर थिमि-३, भक्तपुर, फोन: ६६३३६५२, ९८५११०२२७३,
मद्रण: धिम्ले अफसेट प्रेस, अनामनगर, web Portal : www.thimitimes.com.np/